

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/94/2019
Identifikačné číslo spisu: 1215213084
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1215213084.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X.. X. I., X., F., bývajúceho v K., A. X, zastúpeného advokátskou kanceláriou ADVOKA, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Komárnická 36, IČO: 44 449 615, proti žalovanému Operačné stredisko záchrannej zdravotnej služby Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 8/A, IČO: 36 076 643, zastúpenému advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s. r. o., so sídlom v Bratislave, Twin City Tower, Mlynské nivy 10, IČO: 47 239 921, o neplatnosť výpovede a o určenie, že pracovný pomer trvá, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58 Cpr 3/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 31. januára 2019 sp. zn. 10 CoPr 9/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. mája 2018 č. k. 58 Cpr 3/2015-387 určil, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi zo strany žalovaného dňa 28. apríla 2015 je neplatná a pracovný pomer žalobcu u žalovaného trvá. Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že neboli splnené všetky hmotnoprávne podmienky pre platné skončenie pracovného pomeru výpoveďou danou žalobcovi z dôvodu organizačnej zmeny pre nadbytočnosť zamestnanca, nakoľko v čase dania výpovede mal žalovaný 15 voľných pracovných miest operátora záchrannej zdravotnej služby a toto miesto žalobcovi neponúkol. Konštatoval, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno v súvislosti s riadnym a včasným prerokovaním výpovede žalobcu so zamestnaneckou radou, keďže v zmysle kogentného ustanovenia § 74 Zákonníka práce za také nemožno považovať iba predloženie menného zoznamu zamestnancov, ktorým bude daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Zdôraznil, že prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, kde má zamestnávateľ povinnosť predložiť vymenované okruhy otázok príslušnému odborovému orgánu za účelom ich prerokovania, a to predtým než vo veci rozhodne. Za riadne prerokovanie sa nepovažuje iba

jednostranné oznámenie o zamýšľanom rozhodnutí. Navyše, riaditeľ žalovaného nepredložil zamestnaneckej rade návrh znenia výpovedí tak, aby výpovedný dôvod nebolo možné zameniť s iným dôvodom výpovede. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na to, že zápisnica z prerokovania výpovede žalobcovi bola podpísaná v rozpore s rokovacím poriadkom zamestnaneckej rady. Pre úplnosť uviedol, že výpoveď je neplatná aj z dôvodu neurčitosti prejavu vôle, nakoľko žalovaný dôvod +výpovede skutkovo vymedzil ako nadbytočnosť na základe rozhodnutia štatutárneho orgánu žalovaného bez dostatočného ozrejmienia k akej organizačnej zmene u žalovaného malo dôjsť a na základe ktorého písomného rozhodnutia jeho štatutárneho orgánu sa tak malo stať. Žalobu považoval za dôvodnú, a preto jej v celom rozsahu vyhovel.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na základe podaného odvolania žalovaným rozsudkom z 31. januára 2019 sp. zn. 10 CoPr 9/2018 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval správny právny predpis a rozhodnutie aj náležite odôvodnil. Dospel k správnejmu záveru, že v čase dania výpovede z dôvodu nadbytočnosti žalobcu ako zamestnanca, ale aj počas plynutia výpovednej doby mal žalovaný k dispozícii 15 neobsadených pracovných miest operátora záchranej zdravotnej služby, na ktoré mal žalobca potrebnú kvalifikáciu, avšak žiadne z voľných miest mu neponúkol, čím nebola splnená hmotnoprávna podmienka platného skončenia pracovného pomeru z organizačných dôvodov pre nadbytočnosť. Poukázal na to, že neobsadené pracovné pozície jasne a zrozumiteľne vyplývali z organizačnej štruktúry žalovaného. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že na prerokovaní skončenia pracovného pomeru výpoveďou zo strany zamestnávateľa konaného dňa 24. apríla 2015, nebol prítomnému zástupcovi zamestnancov B. L.R. E. predložený návrh výpovede, t. j. nebol ani zřejmý konkrétny výpovedný dôvod, ktorý bol zamestnávateľ povinný vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným výpovedným dôvodom. Stotožnil sa s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie a napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) C.s.p.), rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) C.s.p.), a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b) C.s.p.).

Namietal, že odvolací súd rozhodol na základe dôkazov, s ktorými nebol v konaní oboznámený a ku ktorým sa nemal možnosť vyjadriť. Poukázal na dôkaz „organizačná štruktúra platná ku dňu 28.04.2015“, ktorý žalovanému nebol v konaní doručený a o jeho existencii nemal ani vedomosť. Odvolací súd aj na základe tohto dôkazu dospel k záveru, že žalovaný mal v čase dania výpovede žalobcovi voľné pracovné miesta, ktoré mu mal ponúknuť. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na prílohovú obálku na č. l. 36 spisu, z ktorej je zřejmé, že súd disponoval 3 ks CD, pričom žalovanému bolo na pojednávaní dňa 28. novembra 2017 doručené len 1 CD. Výslovil presvedčenie, že súd posudzoval vyjadrenie žalovaného (k organizačnej štruktúre na CD 1) ako vyjadrenie k dôkazu, ktorý žalovaný nemal k dispozícii (organizačná štruktúra na CD 2). Vzhľadom k tomu, že išlo o dôkaz, na ktorom odvolací súd založil napadnuté rozhodnutie, došlo k vade zmätočnosti. Zároveň poukázal na skutočnosť, že podľa č. l. 121 sú obsahom spisu aj 2 ks DVD, ktoré mu však do dnešného dňa neboli doručené, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní.

Podľa § 421 ods. 1 písm. a) C.s.p. namietal odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke splnenia hmotnoprávnej podmienky pre platnosť skončenia pracovného pomeru - prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov. Poukázal na rozhodnutia dovolacieho súdu (sp. zn. 5 Cdo 140/2010, sp. zn. 4 Cdo 160/2012, sp. zn. 1 Cdo 72/2006), v zmysle ktorých je zamestnávateľ povinný

oznámiť odborovej organizácii zámer skončiť pracovný pomer so zamestnancom a dať jej možnosť sa k tomuto zámeru vyjadriť, avšak zákon nestanovuje formu prerokovania výpovede. V danom prípade zamestnanecká rada prerokovala výpoveď v súlade s jej internými predpismi, pričom zamestnávateľ nemá oprávnenie určovať formu a spôsob tohto prerokovania. Podľa jeho názoru, povinnosť prerokovať výpovede zamestnancov splnil.

V zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p. žiadal posúdiť právnu otázku (ne)platnosti výpovede z dôvodu, že zamestnávateľ nedoručil rozhodnutie o zmene organizačnej štruktúry zamestnancovi, ktorému dáva výpoveď. Poukázal na to, že zo žiadneho právneho predpisu zamestnávateľovi nevyplýva povinnosť doručovať zamestnancovi rozhodnutie o organizačnej zmene, na základe ktorého sa stáva zamestnanec nadbytočný. Zároveň žiadal posúdiť otázku, či zamestnávateľ môže po tom, čo v zmysle § 74 Zákonníka práce prerokoval so zástupcami zamestnancov skončenie pracovného pomeru zamestnanca výpoveďou, ponúknuť takémuto zamestnancovi skončenie pracovného pomeru dohodou a prerokovanú výpoveď doručiť dotknutému zamestnancovi až v prípade, že tento ponuku zamestnávateľa na uzatvorenie dohody odmietne. Žalovaný konštatoval, že žalobcovi dal výpoveď (riadne prerokovanú so zástupcami zamestnancov) až na základe jeho odmietnutia skončenia pracovného pomeru dohodou. Zároveň podotkol, že uvedený postup nemožno vykladať na ťarchu zamestnávateľa. Navrhol zrušiť rozhodnutia nižších inštancií a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolateľ nedostatočne konkretizoval, ako mal odvolací súd vymedzenú právnu otázku správne vyriešiť. Vo vzťahu k neoboznámeniu sa s organizačným poriadkom uviedol, že žalovaný má poznať vlastný dokument. Navrhol dovolanie zamietnuť. Uplatnil si náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 C.s.p.) a či sú splnené podmienky podľa § 429 C.s.p., v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, a preto bolo odmietnuté (§ 447 písm. c) C.s.p.).

Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 C.s.p.

7. Podľa § 420 písm. f) C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) C.s.p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9. Podľa § 431 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 432 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Podľa § 440 C.s.p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní.

12. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces.

Do práva na spravodlivý proces sa premieta aj zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá síce nie je výslovne upravená v ústavnom poriadku, ale má svoj ústavnoprávny rozmer, lebo vyplýva z princípu nezávislosti súdov a sudcov (čl. 46 ústavy). Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne posudzovaných skutkových okolností bez toho, aby dostatočným spôsobom odôvodnili ich irelevantnosť.

13. V preskúmvanej veci dovolací súd skúmal prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C.s.p., či postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu procesných práv do takej miery, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorého intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé porušenia procesných práv je potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania. Namietaný procesný postup odvolacieho súdu, ktorý založil rozhodnutie na vykonaných dôkazoch súdom prvej inštancie, dovolací súd nepovažoval za opodstatnený. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie, čo znamená, že sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia o ďalšie dôvody. Preskúmvacia činnosť odvolacieho súdu všeobecne spočíva v tom, že odvolací súd skúma, či rozhodnutie súdu prvej inštancie vyhovuje procesnému, ako aj hmotnému právu. Odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 C.s.p.). Koncentračná zásada a princíp neúplnej apelácie sa prejavujú v odvolacom konaní v tom, že v zásade nie sú prípustné nové substancovania skutkových tvrdení, ani nové dôkazné návrhy s výnimkou zakotvenou v § 384 C.s.p. Odvolací súd v rámci neúplnej apelácie je viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, pričom svoju pozornosť primárne zameriava na skúmanie vecnej správnosti zákonnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu dôvodov uplatnených v odvolaní (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 152/2010).

14. V danom prípade sa však odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, ako aj s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 C.s.p.). V takom prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na

zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody. Z obsahu zápisnice o pojednávaní na súde prvej inštancie dňa 17. apríla 2018 (č. l. 380-382 spisu) vyplýva, že súd prvej inštancie oboznamoval obsah predložených dôkazov žalobcom, s tým, že právny zástupca žalovaného netrval na prečítaní predložených listinných dôkazov. Súd prvej inštancie v rámci oboznamovania dôkazov v zmysle § 204 C.s.p., okrem iného oboznámil sporové strany s rozhodnutím riaditeľa z 23. apríla 2015, zápisnicou o prerokovaní skončenia pracovného pomeru z 24. apríla 2015, ako aj s organizačným poriadkom účinným od 1. mája 2015, stanovami zamestnaneckej rady žalovaného z 28. februára 2012, ktoré listiny boli žalobcom predložené na CD nosiči, ktorý bol založený do súdneho spisu (č. l. 36, 121 spisu). Organizačný poriadok a organizačná štruktúra žalovaného sú internými predpismi žalovaného, s obsahom ktorých sa podľa názoru dovolacieho súdu, mal žalovaný možnosť oboznámiť nielen v rámci ich prípravy ako s aktmi riadenia, ale aj ako strana sporu v sporovom konaní kedykoľvek, napr. nahliadnutím do spisu. Hodnotenie dôkazov súdom je vecou jeho vnútorného presvedčenia z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, ako aj jeho logického myšlienkového postupu. Základné právo na súdnu ochranu garantované ústavou neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie všetkým návrhom účastníka konania (napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. I. ÚS 8/96). Uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) C.s.p. nebol dôvodný, a preto nezakladá prípustnosť dovolania žalovaného. Nejedná sa o prekvapivé rozhodnutie, ani postupom odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty a legitímneho očakávania (čl. 2 ods. 1, 2 a čl. 3 Základných princípov C.s.p.). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

15. Druhým uplatneným dovolacím dôvodom žalovaným bol namietaný odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia (§ 421 ods. 1 písm. a) C.s.p.) a to otázky splnenia hmotnoprávnej podmienky pre platnosť skončenia pracovného pomeru - prerokovania výpovede so zástupcami zamestnancov. Podstatou právneho posúdenia bolo, čo sa rozumie prerokovaním výpovede medzi zamestnávateľom a zástupcami zamestnancov, a či zodpovedá zamestnávateľ za interné predpisy zamestnaneckej rady pri zvolávaní a rokovaní zamestnaneckej rady, ktoré nemôže z pozície zamestnávateľa ovplyvniť.

Ustálená rozhodovacia prax je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu rovnosti a právnej istoty vyplývajúcich z čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p. Sporové strany totiž legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situácii, ak v podobnej veci existujú publikované rozhodnutia, ktoré boli zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

16. Žalovaný poukázal na rozhodnutia dovolacieho súdu týkajúce sa posúdenia splnenia povinnosti zamestnávateľa v zmysle § 74 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce v znení platnom a účinnom k 30. aprílu 2015, ďalej len Zákonníka práce) napr. sp. zn. 5 Cdo 140/2010, sp. zn. 1 Cdo 72/2006, zo záverov, ktorých má vyplývať, že pokiaľ zákon nestanovuje formu prerokovania výpovede, nestanovuje povinnosť, aby nevyhnutne k prerokovaniu muselo dôjsť ústnym rokovaním za prítomnosti oboch strán. Zároveň uviedol, že súdy pri posudzovaní, či bola splnená hmotnoprávna podmienka platného skončenia pracovného pomeru vo všeobecnosti skúmajú, či zástupca zamestnancov „vopred“ prerokoval výpoveď z pracovného pomeru, neskúma však, aký postup pri tom zvolí (napr. uznesenie najvyššieho súdu z 3. apríla 2014, sp. zn. 3 MCdo 14/2013).

17. V preskúmvanej veci napadnutým rozhodnutím nedošlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posúdení splnenia hmotnoprávnych podmienok platnosti výpovede zamestnanca z pracovného pomeru v zmysle § 74 Zákonníka v spojení s § 17 ods. 2 Zákonníka práce. Prerokovaním sa rozumie taká forma spolupráce medzi príslušným odborovým orgánom a zamestnávateľom, ktorá spočíva v tom, že zamestnávateľ má povinnosť predložiť konkrétny návrh na skončenie pracovného pomeru s presným vymedzením jeho dôvodu. Ustanovenie § 74 Zákonníka práce má kogentnú povahu, takže úprava v ňom obsiahnutá nemôže byť zmenená dohodou zamestnanca a zamestnávateľa, či

kolektívnu zmluvou. Forma prerokovania síce nie je zákonom určená, preto sa môže uskutočniť ústne, ale aj písomne, avšak za takú sa nepovažuje iba jednostranné oznámenie zamestnávateľa o jeho rozhodnutí (Zo súdnej praxe 84/2007). Účinky splnenia tejto povinnosti zamestnávateľa nastanú len vtedy, ak žiadosť zamestnávateľa o prerokovaní skončenia pracovného pomeru alebo návrh výpovede k žiadosti o prerokovanie adresovanej zástupcom zamestnancov obsahuje náležitosti výpovede určené ustanovením § 61 ods. 2 Zákonníka práce, s tým, že splnenie tejto povinnosti zamestnávateľa nemožno vykladať izolovane, lebo uvedené ustanovenie nie je samoúčelné, ale smeruje k ochrane zamestnanca, aby zamestnávateľ nezneužil svoje postavenie a nedôvodne neprepúšťal zamestnancov z pracovného pomeru (rozsudok najvyššieho súdu z 28. septembra 2006, sp. zn. 1 Cdo 72/2006, publikované pod R 47/2007).

18. Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že odvolací súd náležite zo zistených skutkových okolností v danej veci dospel k záveru, že hmotnoprávna podmienka vyplývajúca z ustanovenia § 74 Zákonníka práce nebola splnená, čo malo za následok neplatnosť výpovede. Posúdenie postupu prerokovania skončenia pracovného pomeru so zamestnaneckou radou bolo v súlade s ustálenou judikatúrou dovolacieho súdu, a preto uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 písm. a) C.s.p., nezakladá prípustnosť dovolania. Z rozhodnutí najvyššieho súdu na ktoré poukázal žalovaný v dovolaní (sp. zn. 4 Cdo 160/2012, sp. zn. 5 Cdo 140/2010), práve naopak vyplýva, že žiadosť zamestnávateľa o prerokovanie má byť konkrétna, dôvod skončenia pracovného pomeru musí byť dostatočne skutkovo vymedzený tak, aby zástupcovia zamestnancov mali možnosť kvalifikovane sa vyjadriť ku skončeniu pracovného pomeru na základe dostatočných informácií. Vychádza sa konkrétna vedomosť o dôvodoch skončenia pracovného pomeru, nielen všeobecná informácia s ktorým zamestnancom zamestnávateľ zamýšľa skončiť pracovný pomer. V opačnom prípade by naplnenie tejto hmotnoprávnej podmienky bolo len formálne.

Navyše dôvodom vyslovenej neplatnosti výpovede žalovaného z 28. apríla 2015 danej žalobcovi, bolo okrem nesplnenia hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede v zmysle § 74 v spojení s § 63 ods. 1 písm. b) a § 17 ods. 2 Zákonníka práce, aj porušenie ponukovej povinnosti zamestnávateľa v zmysle § 63 ods. 2 písm. a) Zákonníka práce. Namietanie len jedného z dôvodov neplatnosti výpovede, nebolo spôsobilé privodiť zmenu právneho posúdenia žalobného návrhu.

19. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p., dovolací súd uvádza, že uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Žalovaný vymedzil na posúdenie právnu otázku (ne)platnosti výpovede z dôvodu, že zamestnávateľ nedoručil rozhodnutie o zmene organizačnej štruktúry zamestnancovi, ktorému dáva výpoveď. Zdôraznil, že zo žiadneho predpisu zamestnávateľovi nevyplýva povinnosť doručovať zamestnancovi, ktorý sa stal nadbytočný rozhodnutie o organizačnej zmene.

Rozhodnutie o organizačnej zmene je vecou zamestnávateľa, nastolená otázka nie je v danej veci právne relevantná, a preto dovolanie na základe tohto vymedzeného dôvodu nie je prípustné.

20. K druhej právnej otázke zásadného významu, ktorú vymedzil žalovaný v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) C.s.p., týkajúcej sa posúdenia, či spôsobuje ponuka zamestnávateľa na uzatvorenie dohody o skončení pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti, ktorú zamestnanec odmietol, neplatnosť následnej výpovede z rovnakého dôvodu, ak výpoveď bola medzi zamestnávateľom a zástupcami zamestnancov prerokovaná skôr než zamestnávateľ ponúkol zamestnancovi uzatvorenie dohody o skončení pracovného pomeru.

Dovolací súd k tomu uvádza, že Zákonník práce upravuje spôsoby skončenia pracovného pomeru dohodou alebo jednostranným právnym úkonom (výpoveďou, okamžitým skončením alebo skončením v skúšobnej dobe). Zo žiadneho ustanovenia Zákonníka práce a ani iného právneho predpisu totiž nevyplýva, že by skončenie toho istého pracovného pomeru viacerými právnymi úkonmi urobenými súčasne alebo postupne bolo zakázané (R 31/1998). Doručenie výpovede, hoci aj skôr, ako dôjde k

uzavretiu dohody o skončení pracovného pomeru, nevylučuje preto bez ďalšieho slobodu vôle zamestnanca uzavrieť dohodu z toho istého dôvodu. Ani vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu z hľadiska prípustnosti dovolania nebolo dôvodné.

21. Z týchto dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné (§ 447 písm. c) C.s.p.).

22. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 451 ods. 3 veta druhá C.s.p., tak, že úspešnému žalobcovi v dovolacom konaní priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému v súlade s § 438 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a zásadou úspechu žalovaného v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 C.s.p.). O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.